

Bilag til beretn. nr. 3 vedr. Det europæiske økonomiske Fællesskab.

IV.

Eksporthjælp.

I Frankrig findes en støtteordning til fremme af eksporten, hvorefter franske eksportører på forsikringsbasis gennem den halvofficielle institution „Compagnie Française d'Assurance pour le Commerce Extérieur“ (COFACE) vil kunne dække sig mod en række nedenfor nærmere omtalte tab, der med større eller mindre hyppighed opstår i forbindelse med eksportforretninger, og den af franske banker — navnlig af „Banque Française du Commerce Extérieur“ (BFCE) med støtte af „Banque de France“ — gennemførte egentlige *finansiering* af eksporttransaktioner.

Eksportkreditforsikringer. COFACE påtager sig ikke finansiering af selve eksporten, eftersom dette betragtes som et bankanliggende. Dens virksomhed er af forsikringsmæssig art. Efter at betaling ved uigenkaldelig kredit i de senere år er blevet vanskeligere at opnå på det internationale

marked, og efter at det har vist sig, at franske eksportører i større og større omfang må indrømme deres udenlandske kunder visse betalingslettelser, bl. a. i form af langfristede kreditter, er der opstået et behov for en række nye forsikringsformer til støtte for eksporten. Den franske eksportkreditforsikring anses i dag for en af de vigtigste forudsætninger for en forøgelse af landets eksport.

COFACE begyndte sin forsikringsvirksomhed i 1948 som en fortsættelse af den af den franske stat hidtil udfoldede virksomhed på dette område.

Institutionen tegner forsikringer enten for egen regning eller for den franske stats regning. Ved disse kan en eksportør sikre sig mod tab bl. a. som følge af debitors ikke-betaling, devaluering, eller mod tab på grund af politiske begivenheder, monetære og andre regeringsindgreb samt katastrofer i importlandet. Tegning af sådanne forsikringer letter selsagt opnåelse af bankfinansiering af eksporten.

(indberettet af den kgl.
ambassade i Haag).

HOLLAND.

1. Da regeringen i sin tid forelagde traktaten om Det europæiske økonomiske Fællesskab for det nederlandske andetkammer, udtrykte den overbevisning om, at godkendelsen af traktaten ville frembyde udsigter for bl. a. den økonomiske udvikling, som var af historisk vigtighed for landets fremtid. Det konstateredes, at fjernelsen af handelsskrankerne mellem de seks ville være i Hollands interesse, men det indrømmedes, at traktaten også havde bestemmelser, som var mindre fordelagtige for landet. De andre medlemslande var i almindelighed mere protektionistiske end Holland, hvilket har manifesteret sig i den højere ydertarif. Denne, som er langt højere end Benelux-tariffen, mentes at ville berøre en stor del af Hollands industriimport fra tredjelande. Regeringen var klar over den risiko for det hollandske omkostningsniveau, som Fællesskabet ville medføre, og den erkendte, at der ville

komme et stærkt pres for at hæve lønninger, arbejdsbetingelser og sociale ydelser til det højeste niveau inden for Fællesskabet. Den erkendte, at nogle priser ville stille imod at stige til niveauet i andre medlemslande, og at ligeledes renteniveauet ville stige. Den nærede imidlertid tillid til, at både fagforeninger og arbejdsgiverforeninger ville være klar over vigtigheden af at holde løn- og prisniveauet stabilt.

Regeringen erklærede, at den gennem sin *løn- og prispolitik, penge- og kreditpolitik, skattesystemet etc.* nøje ville overvåge den økonomiske ekspansionspolitik, således som den hidtil havde gjort, for at skabe et gunstigt socialt og økonomisk klima. Traktaten indeholdt ingen bestemmelser, som kunne foranledige regeringen til at ændre sin hidtidige politik på dette område. Løn- og prisstabiliseringen var tværtimod fuldstændig i overensstemmelse med traktaten.